VERSCHIJNT WEKELIJKS

Bobo

NR. 36 - 6 SEPTEMBER 1969
abonnementsprijs 35 cent
losse nummers 50 cent
voor België 7 frank

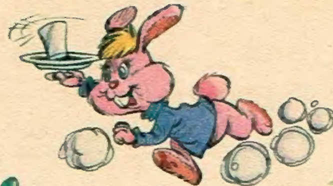
Bobo staat maar wat te geeuwen
Op het hoekje van de straat.
En hij zou wel willen schreeuwen:
Bah, ik sta hier nu al eeuwen,
Bent u nóg niet uitgepraat?!

Wie ziet het blikje, het mandje en de twee wortels, die in de tekening verborgen zijn?

VOORLEESBLAD VOOR PEUTERS EN KLEUTERS

Bobo

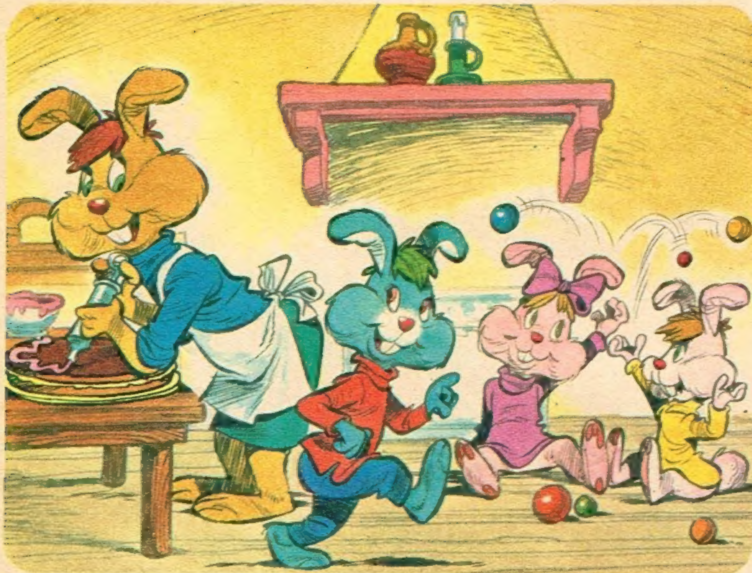
Krabbel

Baby Boemsi

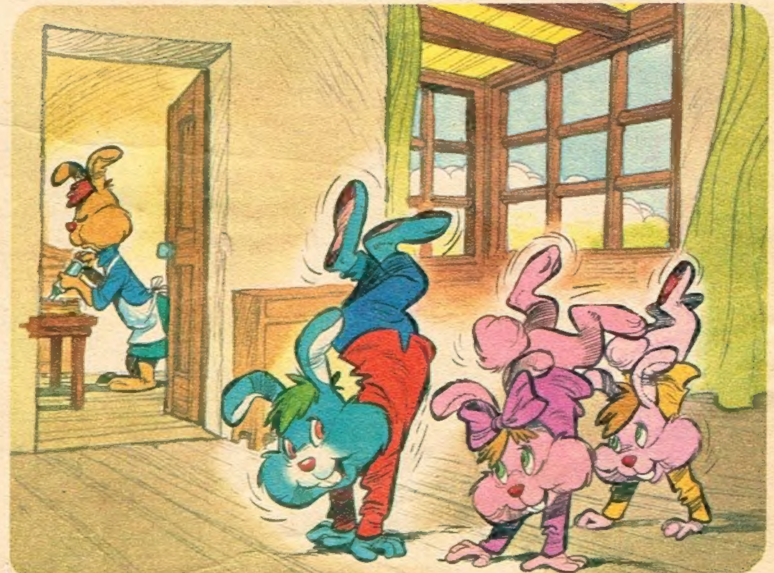
Mama

Oma

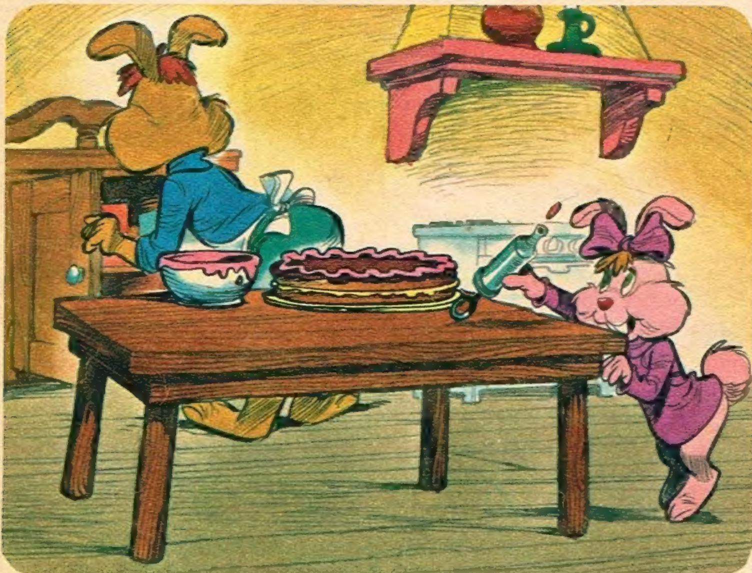
Bobo Konijn en zijn

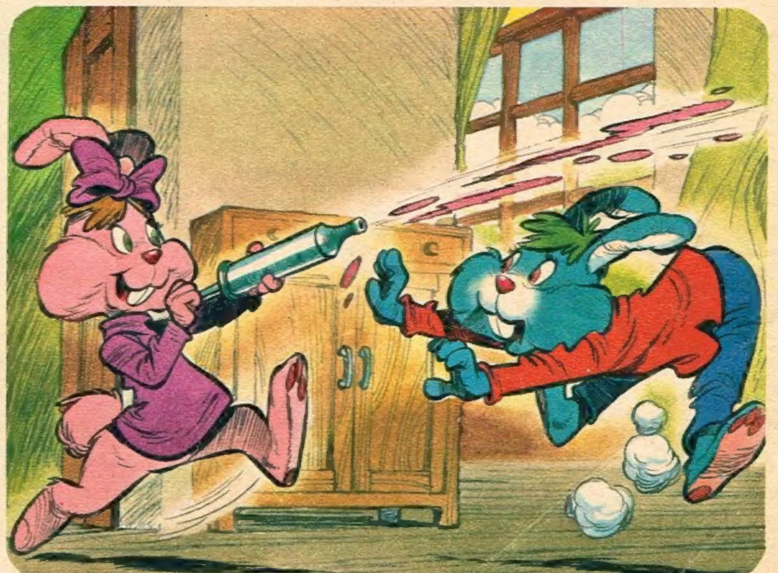
1. „Kinderen, de keuken uit!" roept mama Konijn. „Ik ben de verjaardagstaart voor oma aan het maken en die moet er prachtig uit zien. Ik kan jullie hier niet gebruiken." „Kom, Boemsi en Krabbel," zegt Bobo, „we zullen in de kamer iets leuks gaan doen." „Wat voor leuks dan wel?"

2. Krabbel en Boemsi waren zo fijn aan het ballen dat Bobo iets bijzonders moet verzinnen om ze in de kamer zoet te houden. „Wie kan er op zijn handen lopen?" vraagt hij. „Ik best," roept Krabbel en ook Boemsi kan zo'n grote kunst al maken. „Mooi!" zegt Bobo, „nu wat anders, zeg!"

3. Hij wil Boemsi leren kopje duikelen, maar intussen glipt die stoute Krabbel de keuken binnen. Mama pakt juist de poedersuiker uit de kast. Ze ziet niet dat Krabbel er met de slagroomspuit vandoor gaat. Dat is een grappig ding, denkt Krabbel. Daar kan ik Bobo lekker mee plagen, haha!

4. „Pief-paf-poef, ik spuit jou vol met slagroom, net of je een taart bent!" schreeuwt Krabbel schaterend, als ze de kamer binnenkomt. „Geef hier, mispunt!" roept Bobo kwaad. „Moet je die lekkere slagroom van oma's taart soms verknoeien! Dan lig je straks in bed in plaats van te feesten!"

Tsjoek-Tsjoek

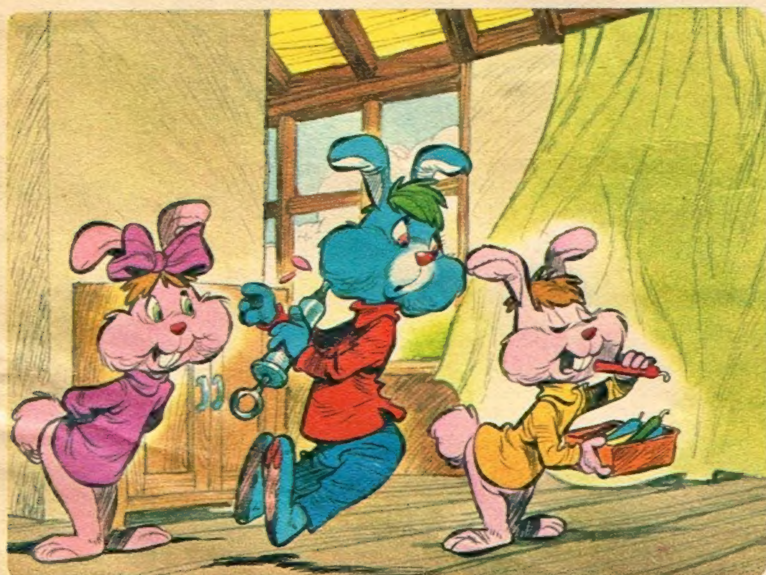

Lees-Voor

Papa

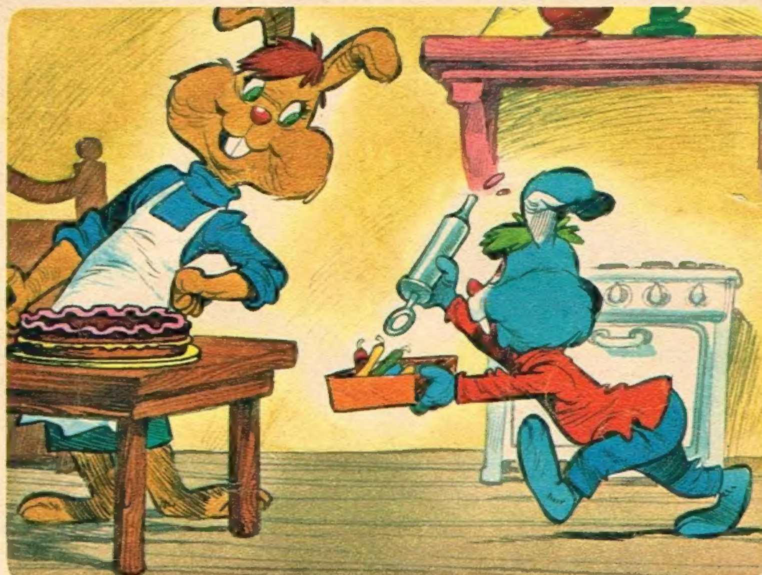

Tante Pieta Secuur

Oom Slokop.

vrolijke familie

5. Net is Bobo klaar met zijn preek tegen Krabbel, of hij hoort wat achter zich. Boemsi, die kleine ondeugd, heeft ook al wat uit de keuken gepikt. Een doosje met kaarsjes. Ze wil er een in haar mond steken. „Laat dat!" moppert Bobo. „Kaarsjes zijn niet om op te eten. Daar moet je afblijven!"

6. „Waar is mijn spuit, waar zijn mijn kaarsjes?" horen ze mama ongeduldig roepen. „Hier, hier." Bobo gaat de spullen vlug terugbrengen. Het valt niet mee twee van die kwajongens van zusjes zoet te houden. Maar toch weet hij wat. Hij gaat met Krabbel en Boemsi de tafel in orde maken!

7. Een stoel voor oma, een voor papa, een voor neef Tsjoek-Tsjoek, een voor Bobo en voor Krabbel en Boemsi ieder een krukje. Nu het kleed over de tafel. Daar zijn oma en papa al. Ook neefje Tsjoek-Tsjoek komt binnen. Net op tijd zitten ze aan tafel. Daar is mama met de feesttaart!

8. „Lang zal oma leven, lang zal oma leven. . ." zingen ze allemaal. Na het lied worden de kaarsjes uitgeblazen. Het zijn er zoveel dat oma het niet alleen kan. Maar de konijnekinderen helpen haar graag. Ffffft. . . zo blazen ze met hun allen. Dan zijn alle kaarsjes uit en nu maar lekker smullen!

Hier zie je Bobo, die appels plukt.
Zouden het net zulke vrolijke appels
zijn als de appel uit ons versje?

HET LACHENDE APPELTJE

Daar groeide een appel in Apeldoorn,
Die altijd moest lachen. Ze gierde het uit.
Dat konden de mensen natuurlijk niet horen,
Want appeltjes lachen zonder geluid.
Maar bijen en mussen en merels en mieren,
Die zeiden: hoor háár weer eens brullen en gieren!

Al scheen nu de zon of al plensde de regen,
Het appeltje lachte en glom van de pret.
Al waaide de wind al het stof van de wegen,
Niets drukte de vreugde, niets drukte de pret.
En kevers en kikkers en kakkerlakken,
Die zeiden: hoor háár eens, ze heeft het te pakken!

De appel werd rijp en kreeg blozende wangen,
Ze lachte en lachte nog steeds van geluk.
Toch kon ze niet steeds aan de boom blijven hangen,
Ze moest in een mand met de appelenpluk.
Waar is toen de lachende appel gebleven?
Hoe ging het toen verder? Nou, luister maar even:

Ze ging in een appeltaart naar een groot feest
En is tot het laatst aan het lachen geweest!
Ha-ha-ha!!!

SPELEN MET LETTERS EN WOORDEN

Ken je al letters ? Lees dan de woordjes en schrijf ze na.

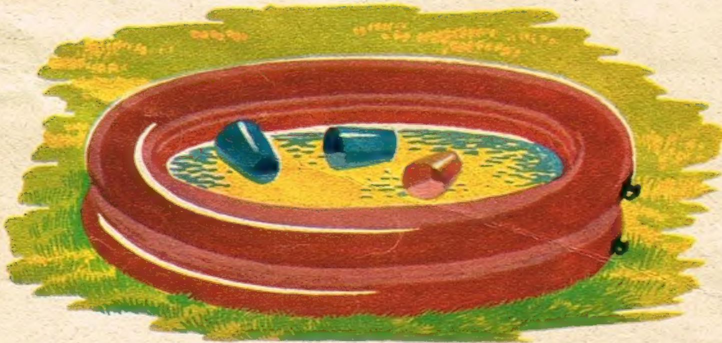
dag jan!

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

waar is de kan?

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

wat is dat?

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

jan is nat

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

jan zit in het bad.

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

jan is droog

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

OOM STUNTEL
en zijn neefje Handige Heintje

1. Ik ga eens kijken hoe oom Stuntel het maakt, zegt Heintje tegen zichzelf. Oom gaat twee dagen naar zee en hij is vast druk bezig zijn koffer te pakken. Ja, hoor, dat heeft Heintje goed gedacht. „Kan ik helpen, oom?" vraagt hij beleefd. „Nee, ik ben juist klaar," roept oom lachend.

2. Heintje helpt oom de zware koffer dragen. Zoals altijd is oom Stuntel op het nippertje. De bus staat al klaar. Iedereen zit op zijn plaats. Eén plaats is nog vrij. Daar moet oom Stuntel zitten. „Wacht, hier ben ik!" schreeuwt oom al uit de verte. „Niet vertrekken, chauffeur, ik kom!"

3. „Uw kaartje, meneer," zegt de chauffeur, die al tien keer op zijn horloge heeft gekeken. „O ja," knikt oom en hij voelt in zijn zak. Hee, het is er niet. Maar ik heb toch een kaartje gekocht, denkt oom. Vanmorgen heb ik het nog in mijn handen gehad. Waar kan het zijn? Eventjes nadenken!

4. „Het is de hoogste tijd, meneer," zegt de chauffeur, bijtend op zijn sigaar. Oom trekt puffend zijn jasje uit. Hij voelt in zijn broekzakken. Ook daar is het kaartje niet. Hondje Flap begint te janken. Hij ziet dat het fout gaat met de baas. De mensen in de bus kijken boos naar buiten.

5. Oom blijft maar in zijn kleren voelen. Hij is zo zenuwachtig dat hij zich zo maar uitkleedt. Daar staat hij op straat in zijn onderbroek. „Het spijt me," zegt de chauffeur. „Wij moeten gaan en als u uw kaartje niet kunt laten zien, mag u niet mee." „Komt er nog wat van?" roept een meneer nijdig.

6. Heintje maakt vlug de koffer open. Misschien is het kaartje daar wel in terechtgekomen. Maar de chauffeur wacht niet langer. Tuut-tuut, daar rijdt de bus weg. Met allemaal mensen die lekker naar zee gaan. Over een uurtje zullen ze heerlijk in het zonnetje liggen. Of varen, of zwemmen. . .

7. „Ja, oom, uw kaartje!" schreeuwt Heintje opeens. Het valt uit de broek van ooms strandpak. „Och, wat jammer, net even te laat." Zou oom erg tekeergaan? Welnee, hij lacht! Tik-tik-tik, daar krijgt Heintje een druppel op zijn neus. Pats, ook de neus van Flap krijgt er een. Het gaat regenen!

8. „Ha, ha," lacht oom, „Alle mensen zitten zo meteen in de regen aan zee. Kunnen ze lekker nat worden. Maar ik ga fijn naar mijn huis. Ik ga een pannekoek bakken en een heerlijk kopje koffie zetten. Ik ben blij dat ik mijn kaartje niet op tijd gevonden heb." Oom Stuntel heeft nog gelijk ook!

We wonen allemaal in een gele caravan

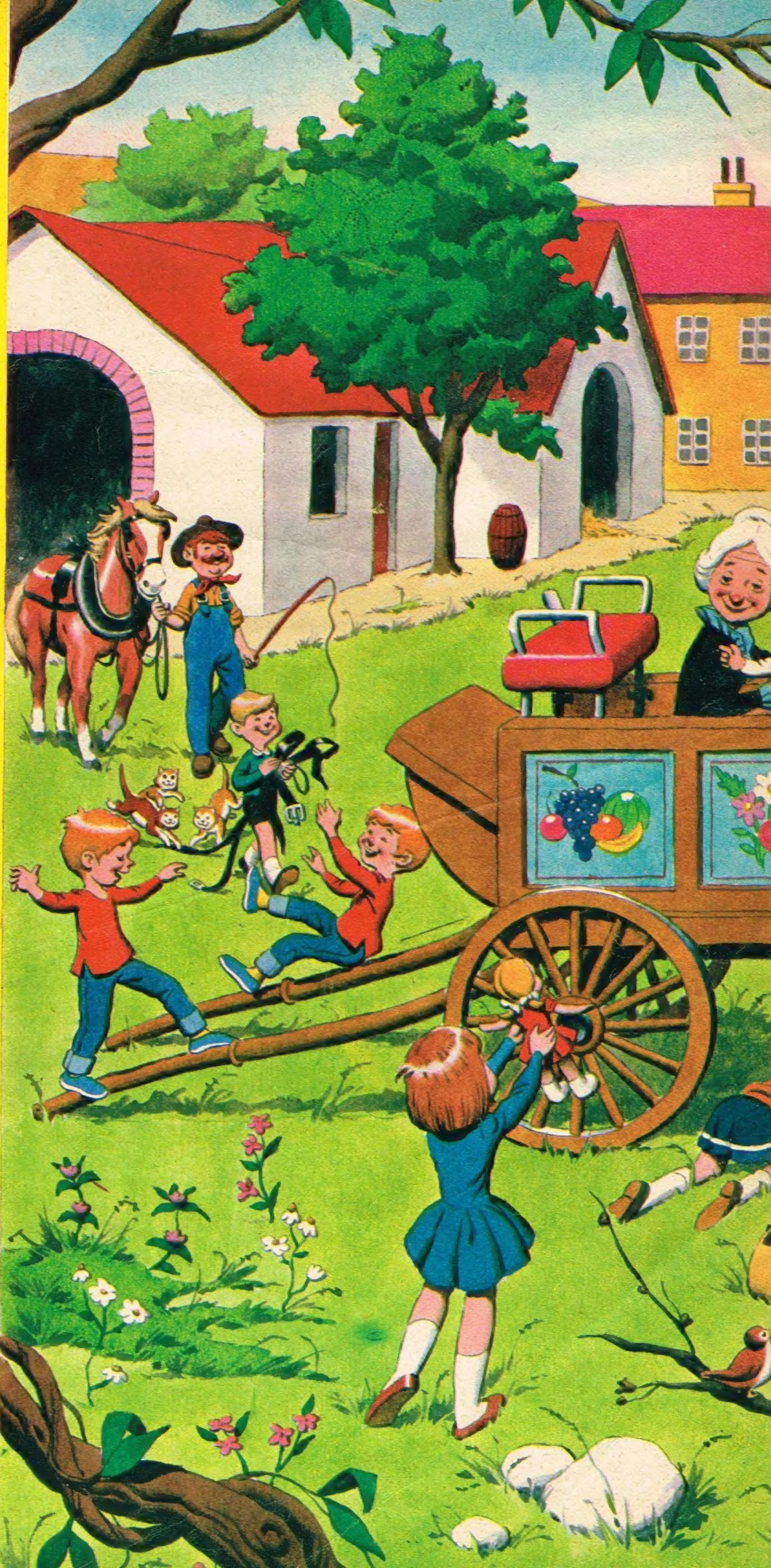
Als je altijd in een gele caravan over de wereld rijdt, wil je ook weleens ergens anders in rijden! Dat denkt oma Zonnemans ook, als ze een mooi, ouderwets boerenrijtuig ziet. Ze gaat er dadelijk met baby in zitten. Dát is fijn.

Wiesje maakt het rijtuig nog mooier dan het al is. Ze versiert de rand met bloemenslingers. Daar komt de boer aan met het paard. De tweeling moet opzij, want het paard wordt voor het rijtuig gespannen. „Uit de weg! Opgehoepeld!"

Peter draagt het paardetuig en zijn poesjes huppelen achter hem aan. Lucie roept: „Dag, oma!" Ze laat haar pop wuiven. „Kom onder de wagen uit, Tippie," roept Marjo tegen de hond. Bas staat natuurlijk weer te schilderen. Dat doet hij graag.

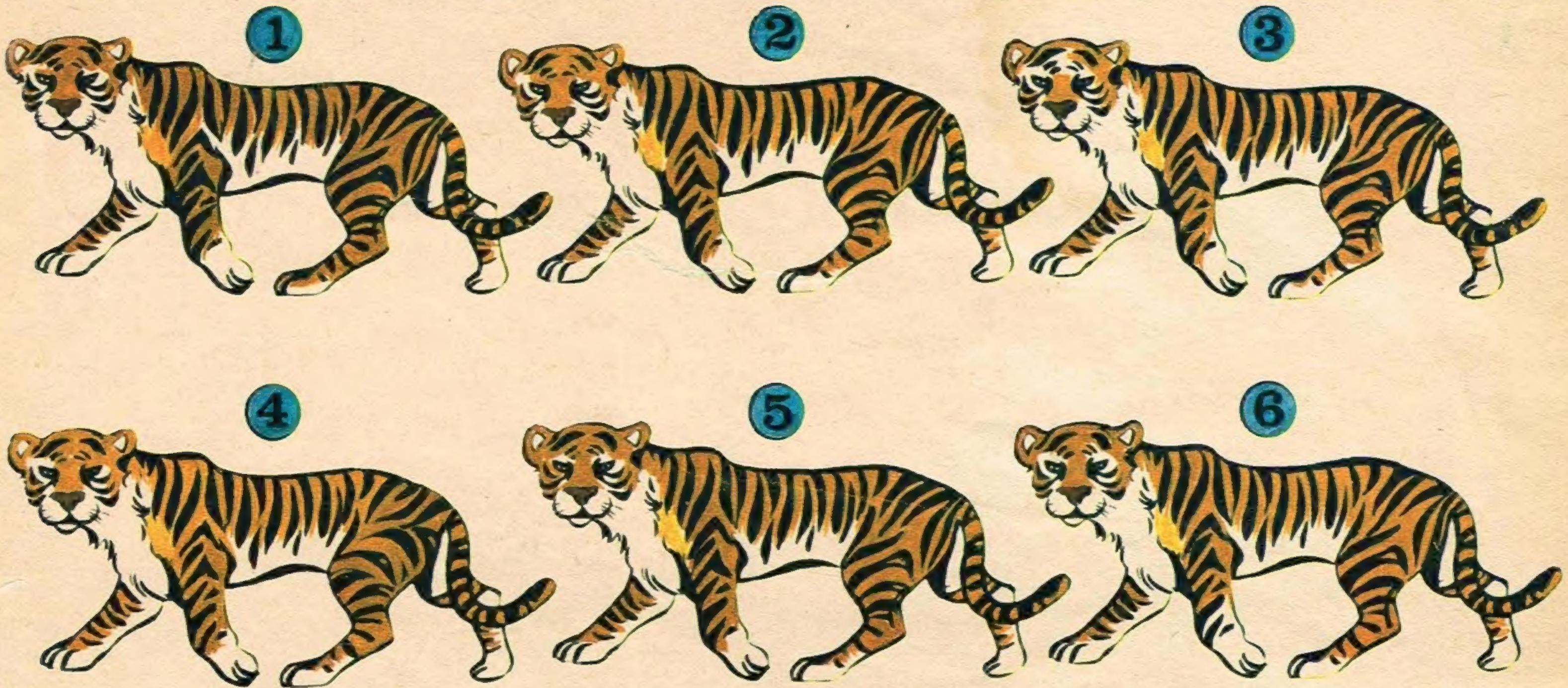
Wat doet de rest van de familie Zonnemans? Opa, papa, mama, oom Wim, Loekie en Anja? Je kunt het zien als je de plaat goed bekijkt. Dan zie je ook de gele caravan, waarmee ze straks weer verder zullen rijden. Dag, mensen, goede reis!

Zoek de zes vlinders die in de plaat verborgen zijn.

BEN NIET BANG VOOR DE WILDE DIEREN...

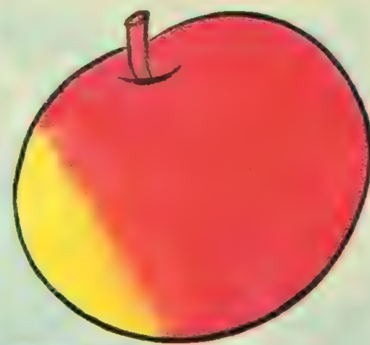
Nee, hoor, deze tijgers eten je niet op. Bekijk ze maar eens goed. Zijn ze alle zes precies hetzelfde? N. . n. . n. . nee!

Hans, Hetty en Henk lopen met hun ballon over de kermis. Volg met je vinger de lijnen. Dan zie je wie er op de glijbaan gaat. Wie in de draaimolen en wie in de schuitjes.

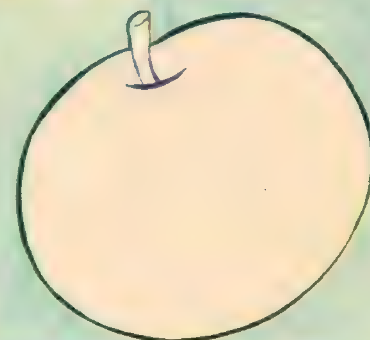
NIET ZEUREN - MAAR TEKENEN EN KLEUREN!

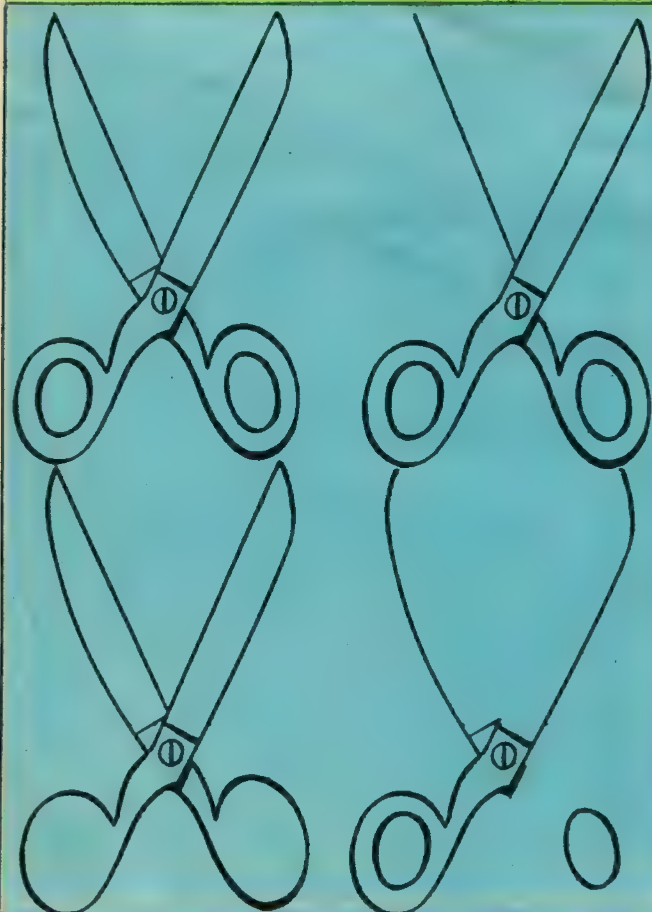

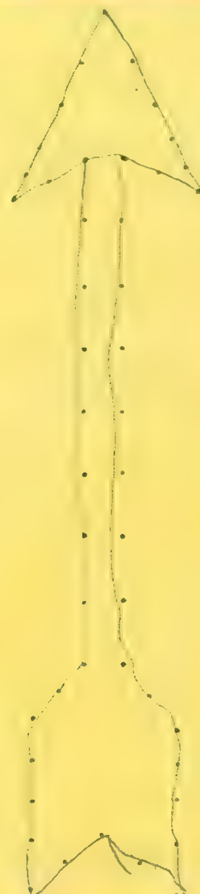

Maak hier een heel mooi plaatje van. Kleur niet te dik en niet te dun!

Laat nu eens zien hoe goed je tekenen kunt!

Wat heb je nu aan een boog, als je geen pijl hebt! Trek een lijn over de puntjes, dan krijg je er een.

HOE MENEER HOEPEL AAN ZIJN NAAM KWAM

„Dag, meneer Hoepel, wilt u een kopje koffie?" zegt de mama van Agnes tegen een aardige oude meneer, die bij het tuinhek stond.
„Nou, graag!" lachte de meneer en hij ging bij mama in de tuin zitten. „U bent het nog altijd niet vergeten," zei hij. „Ik ook niet hoor!"
Agnes stond te luisteren naar wat mama en meneer Hoepel samen babbelden. Ze snapte er niet veel van. En zeker niet, toen mama later zei: „Meneer Hoepel heet eigenlijk meneer Jansen. Maar ik mag hem Hoepel noemen."
Natuurlijk moest mama toen vertellen waarom.
En hier komt haar verhaal.

Ik was nog een klein meisje en mijn broer Piet en ik hadden een hoepel gekregen. Dat is zo'n rond, houten ding. Tegenwoordig spelen de kinderen daar niet meer mee. Maar wij wel. Je moest met een houtje tegen de hoepel slaan, zodat hij begon te rollen. Dan moest je er hard achteraan lopen, en zorgen dat hij niet tegen een paal of een huis botste.
Op een keer waren Piet en ik samen in het park. We deden wie het hardst hoepelen kon. Ik was voor en ik wou natuurlijk winnen. Daarom lette ik niet op en opeens, pats-boem, botste ik met een vaart tegen Jansen, de politieagent.
Ik botste niet alleen, maar ik haakte met mijn voet achter zijn been. Voor ik wist wat er gebeurd was, rolde ik met de agent door het gras. Piet stond zich krom te lachen. Maar de agent was flink boos. Zijn pet was van zijn hoofd gerold. En het stond natuurlijk heel gek voor een politieagent, om languit door het park te schuiven.
„Deugniet, kun je niet uitkijken!" schreeuwde de agent.
Ooo, bibberde ik, want ik dacht: hij neemt me vast mee naar de gevangenis. Gelukkig viel dat nogal mee. Toen de agent zijn pet weer op had, was het ergste van zijn boze bui gezakt.
Maar toen begon mijn boze bui pas. Mijn hoepel was in de vijver terechtgekomen. Ik begon heel verdrietig te huilen.
„Kom, kom," zei de agent. „Hier, veeg je neus maar af aan mijn zakdoek. Die is toch schoon."
„Mijn nieuwe hoepel!" snikte ik.
En wat deed agent Jansen? Hij haalde een stok en viste de hoepel voor mij uit de vijver. Dat was reuzelief, hè?
Net had hij dat gedaan, of daar kwam mijn papa. Jullie opa dus. Toen hij hoorde wat er gebeurd was, gaf hij de agent een dikke sigaar.
Een paar dagen later zag ik hem door de straat lopen. „Dag, agent Hoepel," zei ik vrolijk, want ik wist eigenlijk niet eens dat hij Jansen heette.
De agent begon te lachen. „Jij mag me altijd Hoepel blijven noemen. Maar je mag me nooit meer op de grond gooien," zei hij.
Nu is de agent te oud om nog bij de politie te werken. Hij woont met zijn vrouw in een leuk klein huisje, niet ver hiervandaan. Alle mensen noemen hem opa Jansen.
Maar ik zeg: meneer Hoepel. Nu weet je dus hoe hij aan zijn naam komt.

Ja, Agnes wist het.
En als jullie goed naar dit verhaal geluisterd hebben, dan weten jullie het ook.

GA JE MEE NAAR

1. Kijk, daar zie je Pukkie, het sprookjesjongetje, op een vliegend tapijt. Maar het tapijt is stuk. De scherpe punt van een torentje heeft er een grote scheur in gemaakt. Is het vliegend tapijt eigenlijk wel van Pukkie? Nee, hij heeft het stilletjes weggenomen bij de koningin van Sprookjesland.

2. Pukkie wilde het tapijtje niet houden. Hij was van plan het dadelijk terug te brengen als hij een eindje gevlogen had. Nu is het kapot. Het kan ook niet meer vliegen. Daar gaat Pukkie omlaag. Wat een pech! De sprookjeskoningin zal woedend zijn, als ze bemerkt wat Pukkie heeft uitgehaald.

3. Pukkie is met het tapijtje in een boom terechtgekomen. Hij blijft doodstil zitten. Hij weet werkelijk niet wat hij aan moet vangen. Opeens staat Wanda, de kleine fee, voor hem. „Speel jij verstoppertje?" vraagt ze. „Nee," bibbert Pukkie, „ik speel helemaal niet. Ik zou best kunnen huilen."

4. Vlug laat hij zich uit de boom zakken. „Kijk eens," zegt hij en hij houdt het stukgescheurde tapijtje omhoog. „O, dat is van de sprookjeskoningin," roept Wanda. Je hebt het zeker weggepikt!" „Niet om te houden," zegt Pukkie. „Ik wou het terugbrengen, maar nu is het kapot. Wat een ramp!"

Redactie en Administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Telefoon 31 92 00. Abonnementsprijs: 35 cent, per kwartaal (13 nrs.) ƒ 4,55. Losse nummers: 50 cent. Girobetaling: Ontvangt U het blad per post onder adresband: girorekening 230200 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad postabonnementen Haarlem met vermelding: Bobo. Ontvangt U het blad van de wederverkoper, gebruik dan postrekening 9822 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad met vermelding: Abonnement Bobo. Artwork by Eurostudio, Milan.

SPROOKJESLAND?

5. „Wel alle bibelebonse bengels!" horen ze opeens. Daar staat de sprookjeskoningin. „Hoe durf jij aan mijn tapijtje te komen en het nog stuk te maken ook!" „Het ging per ongeluk," bibbert Pukkie. Maar Wanda is op een holletje weggelopen. Waarom doet ze voor Pukkie nu geen goed woordje?

6. Nee, Wanda weet wat beters. In een wipje is ze terug met haar naaimandje. „Ik zal de scheur wel stoppen," zegt ze ijverig. „Ik zal het zo netjes doen, dat je er haast niets meer van kunt zien." „Dan zal ik straks jouw schoenen poetsen. En bloemen plukken voor je kroontje," belooft Pukkie.

7. Handig begint feetje Wanda te naaien. Pukkie komt wel tien keer op haar toe om haar een kusje te geven. Het duurt een hele poos voor die grote scheur versteld is. Och, och, denkt Pukkie, als de koningin maar niet meer boos is. Als ze me maar niet voor straf naar hollebolle Gijs stuurt!

8. Gelukkig valt het nogal mee. Pukkie moet voor straf de stoep vegen. Als het tapijtje gemaakt is, legt Wanda het neer op de schone stoep. „Nu kan het weer vliegen," zegt Wanda. Pukkie moet het oprollen en in de kast leggen. Ziezo, dank zij Wanda is het toch nog heel goed afgelopen!

Verspreiding voor België: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen 1. Telefoon 38.23.80, postrekening 834.05. Prijs per nummer: 7 F. Verkrijgbaar bij de verkopers en in de boek- en dagbladhandel.

Bobo's kijk- en vragenspel

De koning van de zee is jarig. Neptunus is zijn naam. Natuurlijk krijgt hij veel cadeautjes. Hij krijgt ook taart. Die eet hij op met de grote vork, die hij in zijn hand heeft. Lang leve koning Neptunus, hiep, hiep, hoera!

1. Er komen . . . zeemeerminnen op het feest.

2. Is er ook een inktvis bij? . . .

3. Leve de koning! roepen de . . .krabben.

4. De koning heeft . . .kleine vissen op bezoek.

5. De koning draagt een . . .

6. Er komen . . .kreeften feliciteren.

Als je goed hebt opgelet, heb je dit ingevuld:
vraag 1: 3; vraag 2: ja; vraag 3: 4; vraag 4: 12; vraag 5: kroon; vraag 6: 3.